

JAMSESSION

Hudební klub v Orlové

FANZIN

MDŽ

První jarní den 21. března letoš připadl na sobotu. Muzikanti z kapel Zatím nijak, Tatapult a Z budy se rozhodli oslativ v tento den svátek MDŽ koncertem v restauraci Libuše. Manažer Miroslav Křivda domluvil v rámci prostoru pro hosty vystoupení country kapely Belegro. Do programu byl také zahrnut klávesista Radič senior.

Večer s hudbou převážně z 60. a 70. let byl zahájen podle programu v 16⁰⁰ bluesovou kapelou Zatím nijak. Pro nemoc basového kytaristy kapely Z budy a bubeníka Tatapultu tyto dvě skupiny nehrály. Na průběh večera to nemělo vliv. Bluesmani beze zbytku vyplnili celou dobu koncertu až do večere. Oproti minulému vystoupení se opět zlepšili, zejména sólový kytarista Danek Balog. Před večerí dostaly všechny přítomné ženy k svátku MDŽ od Mirka Křivdy růži. Večere byla klasická, podával se výborný guláš s chlebem za lidovou cenu 50,- Kč. K večerí již příjemně hrála kapela Belegro. Ve vystoupení pokračovala s malou přestávkou asi hodinu. Svým výkonem překvapila všechny přítomné, i když jim chyběli hráči na banjo a housle. Zvláště hudebníci cenili jejich vícehlasé vokály. Po nich nastoupili opět bluesmani, které doplnil host Petr Holář. Byl to opět zážitek, díky výbornému „sustainu“ v jeho rukou sólová kytara doslova zpívala. Křivda požádal Mirka Koláčka, aby něco zazpíval ze svého repertoáru. Veřejné vyzvání ke zpěvu „Mira“ velice překvapilo, ale jeho následný pěvecký výkon ukázal, že je pro podobné překvapení vždy perfektně připraven. Zazpíval dvě písně „Time Is on My Side“ a „Off the Hook“ od The Rolling Stones, za což sklidil bouřlivý aplaus. Luboš Krzystka postupně opouštěl hlas, ale okamžitě ho zastoupil jeden z hostů večera. Zazpívala si i Zoja Chramostová.

Největší překvapení ovšem teprve mělo přijít. Mirek Křivda pozval kytaristu a zpěváka Michala Tyraje. S ním přišel Miroslav Satora, který mimo jiné hraje na sólovou kytaru ve známé bohumínské hard-rockové kapele Grog. Oba využili příležitost zahrát si s někdejším svým učitelem, velkým Petrem Holáněm za doprovodu bubeníka Mirka Lazura a baskytaristy Mirka Hynara. Na chvíli tak vznikla nová kapela z hudebníků, kteří spolu nikdy nehráli. Vystoupení všech zúčastněných nemělo vážnější chybu, což jen dokládá jejich profesionalitu. Hráli tvrdší muziku (Lynyrd Skynyrd, Deep Purple, Gary Moore, Led Zeppelin, J. Schelinger, Katapult) a Satora nezůstával v sólech za Holáněm pozadu. Hráli s velkým potěšením, evidentně si to užívali. Svoji hrou strhli i posluchače. Byla to příjemná změna žánru. Až do půlnoci se hrálo s malými pauzami nepřetržitě. Vladimír Radič jen nakukoval z lokálu a nakonec vůbec nehrál. Po půlnoci se začalo jamovat. J. Puhr si zahrál na foukací harmoniku ve všech sestavách, zkrátka umí. Na závěr Roman Holtzer vyhlásil za muzikanty nejlepším hudebníkem večera baskytaristu Miroslava Hynara a Zdeněk Rada za posluchače vyhlásil novým objevem (talentem) sólového kytaristu Miroslava Satoru. Celý večer moderoval a řídil Mirek Křivda, který zábavu po koncertu ukončil kolem půl třetí ráno.

Jediné, co by se dalo vytknout, je absence nějakého odborného zvukového dohledu hudební produkce. Náročné počáteční seřízení zesilovací aparatury se výměnou hudebních skupin během večera rozladí. Je to patrné hlavně u zpěváků, kterým mnohdy není rozumět. Stálo by za úvahu pověřit nějakého člověka dohledem nad zvukem, případně rovnou pořídít jednoduchý mixážní pult a domluvit zvukaře.

Závěrem lze jen popřát hudebníkům všech kapel pod vedením Mirka Křivdy další hudební růst a pořádání dalších podobných hudebních akcí. Manažeru skupiny patří poděkování za zdařilý hudební večer. Není jednoduché zorganizovat koncert s tolika různorodými hudebníky a při tom se postarat o pohodlí posluchačů v nevelké restauraci. Jak sám říká: „Odměnou je mi celková spokojenost“.

Redakce

NEJSTARŠÍ TOVÁRNA NA GRAMODESKY

Obrázek psíka s gramofonem patří neodmyslitelně ke starým gramodeskám. Málokdo ví, že křehké gramodesky s touto legendární značkou se do roku 1938 vyráběly jako **na jediném místě v Československu v Ústí nad Labem.**

Továrnu na gramodesky založil na střekovském břehu Labe v roce 1908 **Josef Berliner** z Hannoveru, bratr vynálezce gramofonu. Byl ředitelem německé továrny na mluvící stroje a gramofonové desky Deutsche Grammophon Artengesellschaft v Hanoveru a ústecká pobočka měla zajistit zásobování rakouské monarchie. Továrnu postavil na zelené louce **ve čtvrti Kramoly.** Pod názvem Rakouská gramofonová společnost s. r. o. začala vyrábět v roce 1910. Rok předtím se v Anglii dostal poprvé na etikety gramodesek legendární psík Nipper, který překvapeně naslouchá hlasu svého pana znejícího z gramofonu. Obrázek dal i jméno největšímu výroci „mluvících“ desek: **His Master's Voice neboli Hlas jeho pána.**

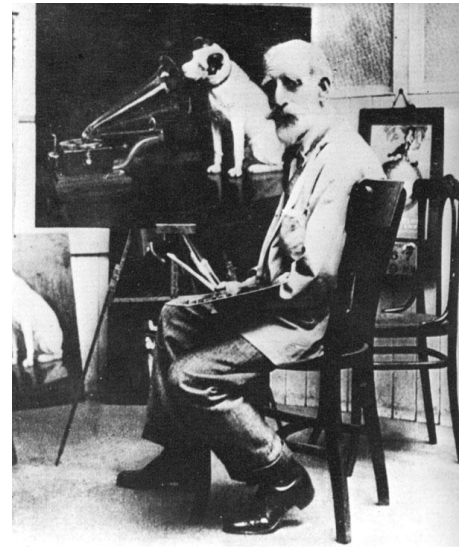
Nesmrtelný kříženec foxteriéra jménem **Nipper** zemřel ve věku jedenácti let v roce 1895, tedy asi čtyři roky před tím, než ho anglický malíř **Francis Barraud** po paměti zvětšil před troubou fonografu. Na původním obraze pes totiž naslouchal záznamu z fonografického válečku, na němž skutečně mohl být nahraný hlas jeho pána. Barraud teriéra zdědil už jako dospělého po svém bratru Markovi, který se v Bristolu živil jako divadelní scénograf. Dne 11. února 1899 Barraud navštívil sídlo firmy The Gramophone Company v Londýně a zanechal tam fotografii původní verze obrazu, tedy ještě s fonografem. Představitelé firmy se vyjádřili, že se zabývají myšlenkou obraz nějak využít. Dne 15. září 1899 zaslala firma The Gramophone Company Barraudovi dopis, kterým formálně projevila zájem o obraz. Podmínkou pro uskutečnění transakce ovšem bylo přemalování fonografu gramofonem. Tak se Nipper poprvé objevil na reklamních materiálech firmy GC v září téhož roku na doplňku k seznamu vydaných gramodesek. Od roku 1903 se pak objevoval na dřevěných a plechových krabičkách na jehly, na různých reklamních předmětech, hracích kartách, atd. Od roku 1910 se obrázek Nipperera používal již na všech výrobcích firmy a slovní známku Gramophone nahradil slogan His Master's Voice.

Velice brzy se **oblíbené logo objevilo i na ústeckých gramodeskách.** Německá společnost ho používala v anglické licenci, ale gramodesky nesly své jméno. Názvů bylo několik, třeba Koncert Record Gramophon nebo Monarch Record Gramophon. Na každé desce pak bylo otištěno jméno města Ústí, česky, německy či dokonce hebrejsky podle toho, na jaký trh deska směřovala. **Ústecké desky se prodávaly do celé střední a jihovýchodní Evropy.**

Na začátku 1. světové války se výroba musela zastavit, obnovila se až po odeznění válečného embarga na základní surovinu - indický šelak. V polovině dvacátých let potom pohltila německý podnik včetně jeho české filiálky britská společnost The Gramophone Company neboli His Master's Voice. Pejsek Nipper se tak stal nedílnou součástí ústeckého gramofonového průmyslu.

Továrna na gramodesky prosperovala v Ústí až do roku 1938, kdy britská mateřská společnost, zřejmě dobře informovaná, přestěhovala výrobu do Prahy ještě před zahájením okupace pohraničí. Tovární objekty v Kramolech potom využila Německá říše a firma Siemens-Halske v nich zahájila výrobu elektrosoučástek pro radary, vysílačky a další válečnou techniku. Do ústecké továrny se už Britové nevrátili. Opět prokázali svou prozíravost. Tušili, jaký čeká osud soukromé podnikání v zemi spadající do sovětské sféry vlivu. Po válce se do areálu nastěhovala Tesla a v 50. letech se tu vyráběly československé magnetofony Metra. **Bývalá továrna na gramodesky stojí dodnes nedaleko Mariánského mostu. Jmenuje se však ZPA Ekoreg a produkuje měřicí techniku.** Po původní výrobě v továrních halách nezbylo ani památky. **Početnou kolekci ústeckých desek ale uchovává ústecký archiv, je jich tu k osmi tisícům.** Nejsou přitom jen mrtvým inventářem, dávne hlasy z nich stále promlouvají.

Na historické kořeny navázala až společnost NORTH VIDEO, s.r.o., která vstoupila na evropský audiovizuální trh v roce 1992. Ne náhodou si pro místo podnikání vybrala právě Kramoly – její zakladatel Miroslav Srbecký

nepopírá, že ho Berliner inspiroval: „Měli jsme neskutečně příjemné mrazení v zádech, když jsme společně s Mirkem Stolařem začali s rozmnožováním VHS na místě, kde vznikaly první evropské gramofonové desky. Byl to nepopsatelný pocit.“

Okamžitě po vzniku se NORTH VIDEO v oboru duplikace VHS zařadilo mezi firmy vyrábějící audiovizuální nosiče nejvyšší kvality. Důležitá etapa však odstartovala v roce 2002, kdy začala společnost přecházet od VHS k duplikaci CD a DVD. Každoroční nárůst objemu duplikovaných nosičů vedl ke skokovému zvýšení výrobní kapacity a přesunu výroby z malých prostor v ústecké čtvrti Střekov do rozsáhlého průmyslového areálu na Severní Terasě. Ten společnost vybavila kvalitními velkokapacitními lisovacími stroji i finalizačními a balicími linkami. Boom plošné distribuce DVD mohl začít.

V roce 2007 stálo NORTH VIDEO u zrodu prodeje DVD formou příloh deníků na novinových stáncích. Myšlenka „filmů pro každého“ v papírovém obalu za dostupnou cenu se stala fenoménem, který ovlivnil život nejen filmových fanoušků u nás i na Slovensku. K lisování DVD a CD pro externí zadavatele z tuzemska, Slovenska, Maďarska, Německa a skandinávských zemí se navíc přidalo i vydavatelství, produkce a distribuce stovek filmových titulů. Během několika měsíců se ze společnosti NORTH VIDEO, s.r.o., stala jedna z největších a nejrychleji rostoucích firem v Ústeckém kraji. S výrobou přesahující i 4 miliony kusů nosičů měsíčně (!) se společnost zařadila mezi největší výrobce a distributory DVD v České republice.

Zdroj:

http://www.geocaching.com/geocache/GC1MYFG_nejstarsi-tovarna-na-gramodesky?guid=5c066917-0c87-418e-a180-40ed761f8905
<http://www.northvideo.cz/o-firme/north-video-s-r-o-vas-pruvodce-svetem-dvd-a-cd.html>

Foto: www.northvideo.com

Převzal: zrada

HUDEBNÍ KLUB PARNÍK

21. a 22. února - Blue Effect

Česká rocková legenda, soubor Blue Effect, zahrál v klubu Parník dva večery po sobě

Kytarista Radim Hladík říká před dvěma koncerty v Ostravě: „Bude to takový hybrid.“ Zčásti bude podle Hladíka koncert akustický, zčásti „na elektriku“. „Koncerty nejsou nikdy stejné. Záleží na tom, jak nás vezme publikum. Uvidíme, co se bude dít, jsme velmi otevření,“ říká jeden z nejlepších českých rockových kytaristů o programu ostravských koncertů.

O systému dvojkonzertů, jaký kapela odehrála v Ostravě, Hladík říká, že Blue Effect kvůli velkému zájmu publika hraje obdobné dvojkonzerty ve větších českých městech poměrně často. „Hrajeme tak, abychom byli s hudbou spokojeni my, a ona se pak přenesla na publikum. Prostě žádná komerce, muzika je na prvním místě,“ vysvětluje si neutuchající zájem publika o Blue Effect Radim Hladík.

O klubu Parník říká, že jde o krásné prostředí se slušným jednáním a výborným publikem. „Jsme v Parníku vždycky moc spokojeni,“ konstatuje.

Blue Effect, od jehož založení uběhlo už pětadvacet let, má v plánu nahrát další CD. „Už se k tomu schyluje. Nechci o tom příliš hovořit, ale zdá se, že peníze jsou na spadnutí. Česko je příliš malý trh, a tak se vždy musí najít nějaká dobrá duše, která vznik CD podpoří,“ říká Hladík.

S Blue Effectem chce Hladík rovněž obnovit alba ze 70. let Syntéza 1 a Syntéza 2. Kapela by skladby z nich mohla znovu začít hrát koncertně, tentokrát s Big bandem Českého rozhlasu. „To je skvělá kapela,“ chválí Big band Hladík. Skladby ze 70. let mají získat nová, modernější aranžmá. „Začínáme domlouvat termíny. Jestli se vše vydaří, zajede zahrát i k vám do Ostravy,“ slibuje legendární kytarista.

Historie Blue Effectu se začala psát již v roce 1968. V souboru se vystřídali muzikanti jako Vladimír Mišík, Lešek Semelka, Oldřich Veselý nebo David Koller. V roce 1990 skupina přerušila činnost, aby se opět „obrodila“ v roce 2004. Tehdy si zakladatel Radim Hladík přizval k sobě tři o generaci mladší muzikanty. Spojení funguje výborně. Blue Effect vyprodává sály, jejich posledním vydavatelským počinem je 2 CD s názvem Acoustic Time, které vyšlo v polovině roku 2011.

Více informací: www.blueeffect.cz

Převzato z www.ostravainfo.cz

Několik orlovských muzikantů a fandů se taky přijelo na Blue Effect do Parníku podívat. Publikum bylo napůl mladé a napůl z pamětníků. Pro velký zájem byly v sále odstraněny stoly a celý prostor byl vyplněn židlemi. Nikdo z přítomných nelitoval 300,- Kč za vstupné.

Doplnil: sdur

Wikipedie – R. Hladík

Malá hudební historie Orlové

Bigbeat v Doubravě

Obec Doubrava jednoznačně patří do oblasti Orlovská. První písemná zmínka o obci je v listině papeže Řehoře IX. z roku 1229. Doubrava byla založena benediktinskými mnichy z nedaleké Orlové a patřila až do roku 1899 k orlovské farnosti. V tomto roce se obec vyřadila a vysvětlila si svůj nový kostel. První oprava kostela proběhla v dubnu 1929, kdy byla opravena střecha Karlem Durčákem z Lazů. Obyvatelé Doubravy (původně Dúbrava) až do roku 1899 chodili do orlovského kostela a své mrtvé pohřbívali až do r. 1848 ke kostelu v Orlové. Dodnes se této cestě říká Pogřebjunka. Po hladomoru v tomto roce a s nárůstem obyvatel regionu v důsledku vznikajícího hornického průmyslu hřbitov nestačil, a proto byl zřízen nový na Kopaninském kopci (dnes Cingrův kopec). Později, v roce 1862, byl vedle hřbitova postaven evangelický kostel. Dnes je tento hřbitov v důsledku důlní činnosti zrušen.

V roce 1421 panství nabyl kníže Bolek. V roce 1422 věnem získala Doubravu Bolkova 3. manželka Žofie (Ofka). Roku 1477 Žofin majetek zdědil její syn Bolek II a připojil Doubravu k fryštátskému panství. V letech 1447 – 1572 Doubrava patřila k Fryštátu (těšínská komora). Roku 1515 koupil doubravské fojtství s krčmou orlovský optat Gniady, zbytek vsi (Špluchov) vlastnila po Kazimírově smrti jeho manželka Anna. Ta se provdala za Jana z Pernštejna poručníka těšínského knížete Václava III. Po její smrti se stal majitelem panství Václav Adam. Roku 1571 císař Maxmilián schválil prodej části panství knížete Adama a jeho syna Bedřicha Kazimíra. Dombrovou a Porembu koupil Kašpar Vlček z Dobré Zemnice a na Hlučíně. V roce 1573 držel Doubravu Alexi Zálužský z Nového Města, roku 1575 koupil panství Jan Barský z Baště, od něho Bernart Barský z Baště. Roku 1615 přešel Doubravu a Porubu Kašpar Vlček z Dobrozemice. V roce 1661, kdy se tu připomínají rybníky, seděl zde Jan Jindřich Kosieglovský z Gaisenfelsu. Adam Vilém Štolc z Gostomky prodal r. 1680 Doubravu Karlu Jindřichovi Tvardovi z Tvardavy, načež Karel Jindřich prodal již roku 1695 statek Kateřině Alžbětě Laryšové. Nehospodárností Pavla Laryše z Nečeslavic přišel statek do konkursu a koupil jej Rudolf, říšský hrabě z Jašina. Ale již r. 1746 Karel Ludvík, hrabě z Jašina prodal Doubravu Františku Ludvíku sv. p. z Mattencloit, který prodal po rozdělení Slezska svůj statek Grūben u Wratislavi, sám však bydlel na statku v Žebřidovicích. V letech 1751-1766 seděl tu Jan Rejchard, sv. pán Mattencloit, pak další Richard sv. p. Mattencloit (1724 - 1790), který postavil v Doubravě r. 1760 pozdně barokní zámek. Po něm zdědil roku 1834 Dombrovou jeho syn Antonín. V roce 1853 koupil od svého bratra Dombrovou Konrad sv. p. Mattencloit a v roce 1863 zde postavil nový dvůr nazvaný po něm „Konradovec“. V roce 1902 Richard sv. p. Mattencloit-Ubeli (1862 - 1925) prodal majetek v Doubravě baronu Šalomounovi Albertovi Rothschildovi, který jej připojil k své vítkovické uhelné společnosti.

V Doubravě byly v 60. letech 20. století dvě bigbeatové skupiny, The Spiders založená již v roce 1964 (později Junior 69) a Hrobaři. The Spiders hráli v doubravském Národním domě. Po The Tigers z Orlové byli druhou rockovou skupinou na Orlovsku. Hrobaři zase hráli v Domě dětí a mládeže pod doubravským hřbitovem a od toho je odvozen jejich název.

HROBAŘI

Skupina vznikla postupně pod vlivem doby ve společenském kvasu konce 60. let, kdy mládež živelně experimentovala s novou západní kulturní vlnou a kdy vznikaly nové hudební směry. Nejprve z popudu Emila Ociepki začalo několik spolužáků 9. třídy ZDŠ zkoušet ve snaze seberealizovat se v novém hudebním trendu. Nebylo problémem pro pozdější tahouny skupiny Emila Ociepku a Josefa Harčarika, kteří oba měli hudební vzdělání, aby vzhledem ke svým možnostem upravili nějakou písničku v repertoáru skupiny, nebo ji transponovali do jiné tóniny. Měli taky pár vlastních skladeb. Zpočátku nebylo vybavení a ani pořádné hudební nástroje. Těžko se sháněly peníze na nové kytary. Například kytara Jolana stála 1 500,- Kčs, což byl tehdy jeden běžný plat. Původně Harčarik hrál na doprovodnou kytaru, ale chyběla v sestavě basa, tak si koupil basovou kytaru a během pár týdnů ji zvládl celkem dobře. Zesilovače byly staré a slabé. Dokonce ředitel ZDŠ jim půjčoval zesilovač školního rozhlasu z ředitelny. Později jim vyrobil známý elektrikář 100 watový zesilovač, na který byly napojeny všechny nástroje skupiny i zpěvák. Podařilo se taky sehnat starší Echolanu, což byl na tu dobu dost dobrý aparát.

Za opravdový začátek skupiny lze považovat rok 1968. V tom roce se Hrobaři ujala právě vzniklá mládežnická organizace JUVENA v Doubravě a začalo veřejné vystupování v sále domu mládeže (později SSM) v Doubravě. Hrál se nepravidelně na čajích o páté, při kterých vystoupení nemělo vždy hladký průběh. Skoro vždy se našlo několik výtržníků, kteří na sebe upozornili nevhodným chováním. Kazilo to renomé zábav, ale jelikož byl sál vždy plný a platilo se vstupné, organizátoři to tolerovali. V sále byl klavír, a tak se toho využilo a několik písniček při vystoupeních hrál Ociepka i na něm. Poněvadž Hrobaři byli skupinou Juveny, nehráli nikdy jinde než v domě mládeže, neměli předehrávky a taky nebrali honorář. Peníze ze vstupného zůstávaly Juveně. Je s podivem, co se v době Pražského jara v r. 1968 dalo podnikat. Juvena byla zrušena r. 1971.

Chvilí se zdálo, že skupina dosáhne na vyšší mety, to když se skupinou začala zkoušet mladá nadaná zpěvačka Zlatka. Pro nesouhlas rodičů mladičké zpěvačky zůstalo jen u přání.

V roce 1970 dostali všichni členové skupiny povolávací rozkazy k výkonu základní vojenské prezenční služby a to Hrobaře pohřbilo. Emil Ociepka ještě chvíli hrál na elektronické varhany ve vojenské bigbeatové kapele v opavské posádce. Po návratu jednotlivých členů skupiny ze základní vojenské služby se už Hrobaři neobnovili.

Repertoár: Synkopy, Olympic, Petr Novák & George and Beatovens, The Beatles, ...

Složení: bicí - Petr Sosna, Otto Malirz („Oškvar“)

basová kytara – Josef Harčarik

sólová kytara – Emil Ociepka (kytara Jolana Alfa)

doprovodná kytara – Zdenek Procházka (kytara Jolana)

zpěv – Jaroslav Vach

Na fotografii dole zleva:

Emil Ociepka, Petr Sosna, Zdeněk Procházka, Josef Harčarik.

Na fotografii je stejné pořadí jako na fotce z roku 1968.

Členové kapely v roce 2015

Bývalý Dům SSM v Doubravě, nyní knihovna a MŠ. V sále v 1. poschodí probíhaly čaje o páté.

Fotografie z roku 2013 (Wikipedie)

Kapela HROBAŘI na fotografii asi z r. 1968
Emil Ociepka, St. Durčák

Zemřel B. B. King

Riley B. King, známější spíše jako **B. B. King** (*16. září 1925, **Itta Bena**, **Mississippi**, **USA** - †14. května 2015, **Las Vegas**, **USA**), byl americký bluesový kytarista, zpěvák a skladatel. Je považován za jednoho z nejlepších a nejuznávanějších bluesových umělců všech dob. Svým kytarám říkal již od 50. let „**Lucille**“. Zemřel ve věku 89 let 14. května 2015 v Las Vegas, kde v poslední době žil.

Umělecká léta

Nahrávat začal v roce 1949 u společnosti **RPM Records** v **Los Angeles**. Producentem mnoha jeho raných nahrávek byl **Sam Phillips**, jenž později založil nahrávací společnost **Sun Records**. King pracoval i jako DJ v **Memphisu**, kde dostal přezdívku „Beale Street Blues Boy“ (bluesový klučina z ulice Beale Street), která byla později zkrácena na B. B.

V 50. letech se stal jedním z nejvýznamnějších muzikantů v oblasti **rhythm & blues**. Na působivém seznamu hitů z jeho dílny jsou písně jako „You Know I Love You“, „Woke Up This Morning“, „Please Love Me“, „When My Heart Beats Like a Hammer“, „Whole Lotta Love“, „Bad Luck“, „Sweet Little Angel“, „On My Word of Honor“, a „Please Accept My Love“. V roce 1962 se King upsal společnosti **ABC-Paramount Records**.

Své legendární album *Live at the Regal* nahrál King při svém vystoupení v **chicagském** divadle **Regal Theater** v listopadu roku 1964.

Poprvé se dočkal úspěchu v jiné než bluesové oblasti v roce 1969, a to díky remaku písně **Raye Hawkinse** „**The Thrill Is Gone**“. Píseň se stala hitem jak R&B hitparád, tak i popových hitparád, což bylo pro umělce hrajícího rhythm & blues naprosto ojedinělé. Tento song navíc skončil na 193. místě v žebříčku 500 nejlepších písní všech dob, který sestavil hudební magazín **Rolling Stone**. Velkou popularitu si King vysloužil také díky tomu, že v roce 1969 zahajoval netrpělivě očekávané turné „**American Tour**“ skupiny **The Rolling Stones**. Úspěchy následovaly i v letech sedmdesátých, kdy vyšly písně jako „To Know You Is to Love You“ a „I Like to Live the Love“. V období mezi lety 1951 a 1985 se Kingovy písně objevily v R&B hitparádách celkem čtyřiasedmdesátkrát.

B. B. King a mainstream

V 80. a 90. letech a po roce 2000 natáčel čím dál méně. Ve své oslnivé a aktivní kariéře nadále pokračoval, avšak už jen prostřednictvím **televizních show**. V roce 1988 oslovil novou generaci fanoušků, když společně s **irskou** skupinou **U2** natočil singl „When Love Comes to Town“, který se objevil na jejich albu *Rattle and Hum*. V roce 2000 pracoval King s kytaristou **Ericem Claptonem** na albu *Riding With the King*.

V roce 2003 následovalo vystoupení s **rockovou** skupinou **Phish** v **New Jersey**, kde zahrál tři ze svých hitů a s muzikanty více než třicet minut jamoval.

V červnu roku 2006 se zúčastnil slavnostního aktu na počest svého prvního rádiového vysílání v budově **Three Deuces Building** v **Greenwoodu**, ve státě **Mississippi**, kde byla odhalena další z pamětních desek **Mississippské bluesové stezky** (**Mississippi Blues Trail**).

Objevil se i na charitativním festivalu **Crossroads Guitar Festival**, který organizoval **Eric Clapton**. DVD záznam zachycuje Kinga, jak hraje spolu s **Claptonem**, **Buddy Guyem** a **Jimmie Vaughanem** píseň „Rock Me Baby“. V mnoha zemích světa se za ta léta, ať již v rádiu či v televizi, vysílala více než stovka jeho koncertů.

V červnu roku 2006 byla slavnostně zahájena výstavba **Muzea B. B. Kinga**, a to v **Indianole** v **Mississippi**. Muzeum bylo otevřeno 13. září 2008. 28. dubna 1998 vystoupil v Praze v **Kongresovém centru** s českým bluesovým kytaristou **Lubošem Andrštem**. Podruhé hráli společně B. B. King a **Luboš Andršt** 9. července 2000 ve Zlíně v klubu **Golem**.

Turné na rozloučenou

Ve věku osmdesáti let, 29. května 2006, vystoupil King v **sheffieldské** **Hallam aréně**. Byl to úvodní koncert jeho rozlučkového turné po **Velké Británii** a **Evropě**. Na tomto turné si s ním zahrál **bluesman** a bývalý **rocker** **Gary Moore**, se kterým již dříve spolupracoval, mj. na písni „Since I Met You Baby“. **Britská** část turné byla zakončena 4. dubna na stadiónu ve **Wembley**.

Zpět do **Evropy** přijel v červenci. Tentokrát řekl své sbohem **Švýcarsku**, kde si zahrál celkem dvakrát (2. a 3. července) na 40. ročníku světově proslulého **jazzového festivalu v Montreaux**. a 14. července vystoupil také na festivalu **Blues at Sunset** v **Zürichu**. Při své show ve **Stravinského sále** v **Montreaux** si zajamoval s hudebníky jako **Joe Sample**, **Randy Crawford**, **David Sanborn**, **Gladys Knight**, **Lella James**, **Earl Thomas**, **Stanley Clarke**, **John McLaughlin**, **Barbara Hendrix** či **George Duke**. **Evropská** část jeho *Turné na rozloučenou* byla zakončena 19. září 2006 v aréně **D'Coque** v **Luxembourgu**.

V listopadu a prosinci měl šest vystoupení v **Brazílii**. Během tiskové konference v **Sao Paulu** 29. listopadu 2006 se ho jeden novinář zeptal, zda bude toto turné již skutečně poslední. Odpověděl: „Mým oblíbeným hercem je jeden muž ze **Skotska** jménem **Sean Connery**. Většina jej zná jako agenta **Jamese Bonda 007**. Natočil film s názvem *Nikdy neříkej nikdy*.“

Diskografie

1. <i>King of the Blues</i> (1960)	9. <i>Live in Cook County Jail</i> (1971)	17. <i>Live at San Quentin</i> (1991)
2. <i>My Kind of Blues</i> (1960)	10. <i>Lucille Talks Back</i> (1975)	18. <i>Live at the Apollo</i> (Live, 1991)
3. <i>Live at the Regal</i> (Live, 1965)	11. <i>Midnight Believer</i> (1978)	19. <i>There is Always One More Time</i> (1991)
4. <i>Lucille</i> (1968)	12. <i>Live "Now Appearing" at Ole Miss</i> (1980)	20. <i>Deuces Wild</i> (1997)
5. <i>Live and Well</i> (1969)	13. <i>There Must Be a Better World Somewhere</i> (1981)	21. <i>Riding with the King</i> (2000)
6. <i>Completely Well</i> (1969)	14. <i>Love Me Tender</i> (1982)	22. <i>Reflections</i> (2003)
7. <i>Indianola Mississippi Seeds</i> (1970)	15. <i>Why I Sing the Blues</i> (1983)	23. <i>The Ultimate Collection</i> (2005)
8. <i>B.B. King In London</i> (1971)	16. <i>B.B. King and Sons Live</i> (Live, 1990)	24. <i>B. B. King & Friends: 80</i> (2005)

Zdroj: [http://cs.wikipedia.org/wiki/B. B. King#Extern.C3.AD odkazy](http://cs.wikipedia.org/wiki/B._B._King#Extern.C3.AD_odkazy)

Ukázka: <https://www.youtube.com/watch?v=4fk2prKnYnl>

Úplná diskografie: [http://en.wikipedia.org/wiki/B.B. King_discography](http://en.wikipedia.org/wiki/B.B._King_discography)
<http://www.allmusic.com/artist/bb-king-mn0000059156/discography>

Miroslav Hynar

Na koncertě věnovaný ženám k MDŽ v restauraci Libuše (viz titulní stránka) byl oceněn výkon basového kytaristy Miroslava Hynara. Není to náhoda, protože Mírek (nyní již Orlovák) má za sebou dlouholeté hraní v různých big-beatových skupinách už od roku 1967. Hrátl na kytaru se naučil od svého nejstaršího bratra. Dětství neměl lehké on, ani jeho bratři. Narodil se v Krnově jako čtvrté dítě (3 bratři a sestra). Zanedlouho máma ovdověla a po čase si našla partnera Stefana Civopulose, s kterým měla dalšího syna Andonise. Všichni synové hráli na kytary, ale jen Mírek a Andonis hráli v „bítových“ kapelách. Mírek se v devíti letech začal zajímat o radiotechniku. Po dokončení ZDŠ se vyučil v Karviné elektrikářem a slaboproud měl jako koníčka. S Josefem Harakalem a Laco Šantem založili v roce 1967 skupinu Blue Gang. Později se vyměnili doprovodní kytaristé, kapela se přejmenovala na The Cardinals a nakonec hráli pod jménem Admirals.

BLUE GANG (1967), The CARDINALS (1968), ADMIRALS (1969 - 1974)

Jméno skupiny je odvozeno od modré barvy texasek Super Rifle, které byly tehdy velmi módní a úzkoprofilové zboží k mání jen v prodejnách Tuzexu. K nim nosili černá trička, nebo košile. Bylo to oblečení party asi dvaceti kluků z Karviné, kteří spolu chodili na zábavy a kapela k nim patřila. Kapela byla zprvu čistě kytarová záležitost a její první působiště byla restaurace U Černého lesa („U Štěrby“). Původní sestava byla: Josef Harakal (sólová kytara), Laco Šanta (doprovodná kytara), Miroslav Hynar (basová kytara). Pak se vyměnil doprovodný kytarista, za Laco Šanta přišel Josef Kuchař a toho nakonec nahradil Dušan Janota. S ním přišel i bubeník Zdenek Zelinka, kterého přibližně v roce 1970 vystřídal Josef Kamp. Byl benjamínek kapely, bylo mu teprve 15 let, ale výborný. S ním přišel vynikající multiinstrumentalista (bicí, baskytara, kytara), bratr Mirka, Andonis Civopulos. Byl to sen Mirka Hynara, vždy chtěl s Tondou hrát. Bohužel nebylo to jen na něm, a tak toto hraní nemělo dlouhého trvání. Skupina taky hrála na čajích o páte v Karviné 6 Stalingradě v D klubu pod vedením Ludvíka Tučka. V roce 1969 se kapela zúčastnila 1. Beat rallye okresu Karviná, který proběhl v Městském domě kultury Karviná 6, kde se umístila mezi prvními pěti kapelami ze sedmi. Byly to Admirals (Karviná), Bengals (Dětmarovice), Ibis (Č. Těšín), Markýzi (Karviná), Preachers (Karviná), Roots (Karviná) a Steam Rollers (Nový Bohumín). Dnes se už to těžko vzpomíná. Ještě příležitostně s kapelou vystupoval trumpetista Karel Lovětinský, který chvíli dělal „manažera“ kapely. Na tyto časy Mírek vzpomíná nejraději.

Vlevo odshora:

Miroslav Hynar

– basová kytara

Josef Harakal

– sólová kytara, zpěv

Zdenek Zelinka

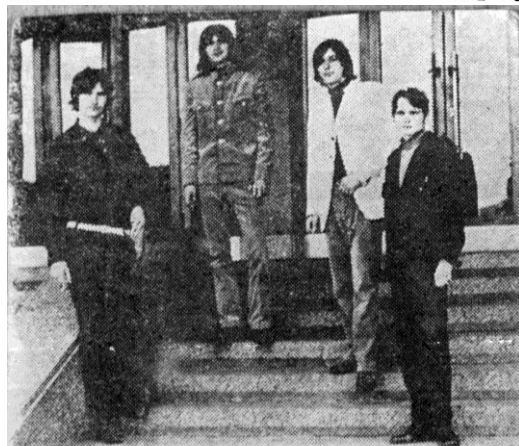
– bicí

Dušan Janota

– doprovodná kytara, zpěv

BEAT RALLYE 69

ADMIRALS

Karviná

Vznik:

Skupina vznikla v r. 1968, až do festivalu nedoznala změn. Manažerem souboru je Karel Lovětinský.

Obsazení:

Dušan Janota (18 let), doprovodná kytara, zpěv
Josef Harakal (18 let), sólová kytara, zpěv
Miroslav Hynar (18 let), basová kytara
Josef Kampf (16 let), bicí

Stálá scéna:

Admirals je možno vidět a slyšet každý čtvrtek v D klubu.

Soutěže:

Beat-rallye byla první soutěží skupiny.

Zájezdy:

Vystoupení v Havířově, Ostravě a Caci

Repertoár:

Většinou úpravy skladeb Rolling Stones, Beatles, Olympic.

Foto: Ludvík Tuček

Karvinský kulturní zpravodaj 1969

Repertoár: Miki Volek, Pavel Sedláček, Olympic, Flamenco, George and Beatovens, Synkopy 61, Matadors, The Beatles, The Rolling Stones, The Who, Jimi Hendrix, Shocking Blue, atd. Kromě toho bylo i několik vlastních skladeb.

Vybavení: počátky, co se týče vybavení, byly těžké. Kytary se daly koupit především starší, hlavně značky Jolana, elektronkové zesilovače udělal Karel Slabý. Byly dva, každý o výkonu 5 W na sólovou a doprovodnou kytaru. Na basovou kytaru byl zesilovač 10 W, na zpěv se používal stereomagnetofon Philips s reproduktory o výkonu 2 x 5 W.

Mírek vzpomíná: „Po rozpadu skupiny Admirals jsme zkusili udělat kapelu s bubeníkem a zpěvákem Milanem Valovým, sólovým kytaristou Zdenkem Slabým, kytaristou a zpěvákem Edou Delongem a já - basa. Nemělo to ale dlouhého trvání. Byl problém se zkušebnou, nebyla úplná aparatura, pořád něco chybělo, a tak to skončilo. Pak jsem se seznámil

s výbornými muzikanty z Nového Bohumína, kteří hráli v kulturáku ŽDB v Pudlově. Kapela se jmenovala **Pavouci**. Hráli skladby pouze od The Beatles a potřebovali basu, tak jsem s nimi hrál krátkou dobu v sestavě: doprovodná kytara, zpěv Jiří Dergl, sólová kytara, zpěv Iljas Papadopoulos, basa Mírek Hynar, bicí Fedor Papadopoulos. The Beatles jsem měl rád, ale nebavilo mě stále hrát jejich věci, oni nic jiného nechtěli hrát, tak jsem odešel k Rudovi Gabčovi do kapely Plameny, tam se hrála všehochnut.“

PLAMENY 1974 - 1977

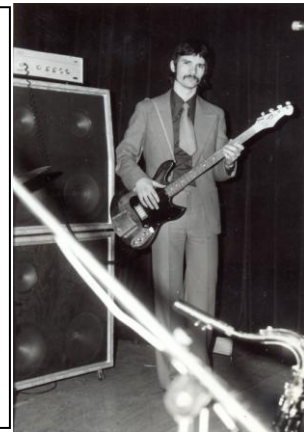
Skupina Plameny byla hudba Závodního klubu ČSD Bohumín. Hrálo se především ve středisku závodního klubu Astorka. Kromě toho se ještě hrálo v kavárně hotelového domu ŽDB a v restauraci Kuželna. Mimo Bohumín se hrálo v hotelu Imperial v Ostravě a na plesech VŠB. Všichni muzikanti kapely měli od zřizovatele ušité světle modré obleky. K nim nosili červené košile a tmavomodré kravaty. Kapela měla na předehrávkách 3. uměleckou třídu.

Zleva:

Jan Jakubík – *bicí*
 Kazík – *trubka*
 Rudolf Gabčo – *klávesy (kapelník)*
 Miroslav Hynar – *basová kytara*
 Alois Horvát – *sólová kytara*

Zdenek Šolc (není na fotografii), hrál na saxofony (tenor, alt, soprán) a současně byl vedoucím závodního klubu.

Aparatura: repliky reprobeden značky Marshall. Bedny byly zhotovené v truhlárně podniku, reproduktory RFT 12“ a Tesla ARO 669 zakoupené podnikem si hudebníci namontovali sami. Zesilovače byly české. Pro kytaru a klávesy AZK 420 o 40 W, basová kytara měla Music 130 o 100 W. Pro zpěv byl zesilovač Music 130 s pěti vstupy.

Repertoár: převážně Flamingo, Olympic, pak Creedence Clearwater Revival, Shoot-up, Elvis Presley, Bill Haley a další.

Po ukončení vystupování s kapelou Plameny hrál Mírek chvíli záskoky za baskytaristu Ottu Maňáka (studoval) v kapele **ORION** Alexandra Pavlíka v hotelu Merkur v Havířově. „Šaňo“ byl výborný klavírista swingového zaměření. Kapela hrála ve složení (na fotografii zleva): kytara Jan Kroščen, basová kytara Otto Maňák, bicí a saxofon Rudolf Koki, klávesy Alexandr Pavlík. Pozdější bubeník Alois Sekyra na fotografii není. Na záskoky chodil bubnovat i Jan Jakubík z Plamenů. Rodiče „Šaňo“ se přistěhovali ze Slovenska do Lazů u Orlové počátkem 50. let 20. století.

V restauraci Beskyd, Karviná 6

FAKT 1978 – 1980

Od roku 1978 Mírek hraje s kapelou FAKT. Byla to karvinská kapela, která hrála v kavárně Sport, jinak známé jako kavárna mladých. Název FAKT znamená **F**rantišek a **K**olektiv talentů. Kapela skončila činnost po odchodu kapelníka Mourice do Prahy, kde dostali s manželkou lepší nabídku ve školství. Byla to škoda, neboť kapela měla vynikající zpěvačku.

Zleva:

Ladislav Plošek
 – *bicí*
 František Mouric
 – *klávesy (kapelník)*
 Greta Vaňková
 – *zpěv*
 Milan Kocián
 – *doprovodná kytara, zpěv*
 Miroslav Hynar
 – *basová kytara*

Aparatura: reprobedny na zpěv Forte 60, zesilovač s mix pultem ASO 600, mikrofony AKG a Tesla. Zesilovač na kytaru Mono 50, reprobedna ARO 669, kytara Jolana Iris. Klávesové nástroje - Klaviset a elektrofonické varhany Delicia 101, k tomu byl komplet se zesilovačem MV 3. Na basovou kytaru byl taky zesilovač MV 3. Basová kytara byla Jolana Iris Bas.

Hudební směr: disko, funk a soul převážně od zahraničních autorů. Kapela měla na předehrávkách 3. uměleckou třídu.

UFO 1980

Po odchodu basového kytaristy Tadeasze Waloszka ze skupiny UFO oslovil Mirka Hynara sólový kytarista skupiny UFO Jan Bango. Mírek nabídku přijal a ve skupině pak hrál do roku 1983. Kapela měla domovskou scénu na zimním stadionu

v Karviné 1 v kavárně Sport, známé spíše podle hostů jako kavárna mladých. Kapela měla 3. uměleckou třídu, a tak pan Stavinoha, který měl na starosti hudební produkce v podnicích Restaurace a jídelny Český Těšín, kapelu obsazoval do nočních podniků místo profesionálních kapel, které momentálně byly na turné. Týkalo se to převážně těchto nočních podniků: Luna, Divadélka, Modrý pavilon u Kina Radost – všechny v Havířově, dále Hotel Piast v Č. Těšíně, Hotel Jelen v Karviné 1 Fryštátě, Restaurace Beskyd v Karviné 6, Restaurace Brno v Karviné 4 – Ráj. Dále hráli na plesech, narozeninách a svatbách.

Zleva:

Otto Bulawa
– klávesy
Zdenek Bango
– bicí
Miroslav Hynar
– basová kytara
Milan Kocian
– doprovodná kytara, zpěv
Jan Bango
– sólová kytara

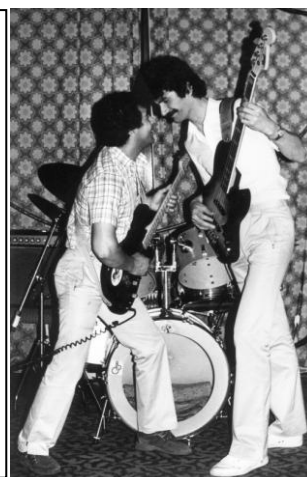

Foto: Ladislav Baron

Aparatura: Zpěv – dvoupásmové boxy Dynacord, mixážní pult o osmi kanálech Tesco, dělaný koncový zesilovač 200 W, mikrofony značky Shure 585. Kytara Ibanez značky Blazer, kytarové combo Roland Spirit, plus efekt Big Muf, Phaser Smallstone. Basová kytara – kopie Fender Jazz Bass značky Pearl, zesilovač Music 130, box Delicie 100 W. Bicí – Amati. Klávesy – Clavinet D 6, Smyčce ELKA, combo klávesové ELKA 100 W.

Repertoár: disco, funk, rock převážně zahraniční provenience.

Pro neshody v kapele nakonec Mirek odchází. Pak hrál na záskocích v kapele Závodního klubu Kovona Karviná LABYRINT. S ní hrál v Lázních Darkov, NDR a Maďarsku. Dále s „klávesákem“ Rudolfem Gabčem chodil na různé soukromé akce.

Současnost

Nyní hraje opět s karvinskou skupina FAKT, ale v současné době již pod vedením Jana Banga ve složení: Petra Funioková - zpěv, Jan Bango - sólová kytara a zpěv, Petr Hyl - bicí a zpěv. Pro zábavu si zahraje s orlovskými kapelami Z budy a rock-blues kapelou Ještě nijak.

Motto: pro Mirka je dobrá muzika droga, zvláště nyní v důchodu, kdy si ji plně užívá. V průběhu své hudební kariéry měl tři lukrativní nabídky ke vstupu do showbyznysu. Všechny odmítl z rodinných důvodů.

FAKT BAND

Používané zesilovače k hudebním nástrojům v letech 1960 – 1975

KZ8/8W (1958 – 1959) Elektronkový
KZ25/23W (1950 – 1952) Elektronkový
KZ50/50W (1950 – 1952) Elektronkový
AZK101/10W (1960 – 1966) Elektronkový
AZK201/20W (1961 – 1967) Elektronkový
AZK401/40W (1961 – 1967) Elektronkový
AZK405/50W (1968 – 1971) MONO 50 Elektronkový
AZK400/30W (1971 – 1975) MUSIC 40 Tranzistorový

AZS171/A/2 x 10W (1966 – 1969) DIXI Tranzistorový
AZK150/10W (1967 – 1969) MUSIC 15 Tranzistorový
AZK450/50W (1972 – 1975) MUSIC 70 Tranzistorový AZK
360/100W (1971 – 1975) MUSIC 130 Tranzistorový
AZK160/100W (1973 – 1975) MUSIC 130 Koncový elektron-
kový zesilovač

MIX směšovací – AZL 100 MONOMIX (1973 – 1975)

Výborné zesilovače pro hudební nástroje byly z NDR.

Elektronkové v letech 1967 – 1972:

MV3/10W s reproboxem s 1 x 12“ reproduktorem
REGENT 15/12W – kombo s 1 x 12“ reproduktorem
REGENT 30/25W – kombo s 2 x 12“ reproduktorem
REGENT 60/40W – 2 boxy s 2 x 12“ reproduktory

Andonis Civopulos

Bratr Miroslava Hynara Andonis (Antonín) začal hrát již ve svých 13 letech. Jeho vzory jsou: kapela Toto - hlavně Steve Lukather, dále Van Halen, Jimi Hendrix, Eric Clapton, Jeff Beck a další.

Andonis Civopulos patří ke kytarovým špičkám české rockové scény. Andonis byl již od svých kytarových začátků vždy ryzí samouk. Noty a veškerou hudební nauku zvládl díky práci jako studiový muzikant. Mimořádný kytarový talent jej přivedl až do kapely Special, kde hrál od roku 1975-1987 po boku jedné z nejlepších českých zpěvaček vůbec - Věry Špinarové. Odehráli společně desítky vystoupení a vydali šest studiových alb. Vystupovali také v zahraničí, především v Německu, SSSR, Bulharsku a v Polsku. Andonis je známý svou spoluprací s Marií Rottrovou, Petrem Kolářem, Markétou Konvičkovou a spoustou dalších. Na svém skladatelském kontě má množství známých hitů. V současné době se věnuje především kapele Legendy se vrací, Jammy Jack a samozřejmě Marek Of Phil Collins Revival.

V současné době hraje na kytary Music Man Luke, Fender Stratocaster, Miloš Kaiser Guitars a k nim používá Bogner Ectasy, G-System.

Fotografie z archivu Miroslava Hynara.

Převzato z <http://www.marekofphilcollins.cz/kapela/andonis-civopulos-kytara/> (Upravil sdur)

Andonis Civopulos o sobě

Měl jsem tři bratry a všichni byli muzikanti. Bohužel ten nejstarší již nežije. Půjčoval jsem si kytaru, ve škole jsem zakládal klasické školní kapely a v 68. jsme hráli už písně kapel jako byla Shocking Blue. Na vojně jsem měl dosti prostoru pro cvičení, tak jsem se mohl kytaru věnovat naplno a cvičit Jeffa Becka, Erica Claptona, Deep Purple atd. Po vojně mě rovnou odchytili Ivo Pavlík a Věra Špinarová. S nimi jsem začal skládat a jezdit „ven“. V současnosti se nejvíce věnuji Toto Revival Band a kapele, kde se hraje Top 40. Také dělám ve studiu s Borisem Urbánkem.

Když jsem jezdil do zahraničí, samozřejmě jsem viděl a hrál na kytary jako Gibson nebo Fender a měl jsem možnost nějakého toho srovnání. Jednou jsem si sehnal pěknou mahagonovou desku a krk z Krnova, osadil jedním humbuckerem a bylo to. Později jsem si vyrobil ještě několik kytar.

S Věrou Špinarovou používám dvě komba Fender, do stera a Messa Boogie Quad preamp. V kapele Top 40 mám Messa Boogie Nomad (tříkanalové kombo) a v Toto Revival Band Messa Boogie Nomad spojené s Marshalllem.

V kapele Top 40 je to složité – když někdo dělá rámus, tak to ruší ten malý pódiový systém. Zato s Věrou Špinarovou je to bigbít a mohu mít z každé strany jedno kombo do stera, protože se rád slyším. Já jsem takový „kraválista“.

Používám jak svoje kytary, tak originály. V Top 40 hrají na Fender Stratocaster, ale mám i více kytar jako např. Gibson Les Paul, Fender Telecaster, Gibson Flying apod. A z těch českých používám svoje i ty, které jsem si nechal udělat. Vyrobil jsem sice pár kytar, ale převážně hrají na jednu z nich. Má mahagonový korpus s vrchní deskou z žíhaného javoru a krk je mahagonový s ebenovým hmatníkem. Je to vlastně takový Les

Dole foto ze začátků - kapela Ivo Pavlíka.

Paul, i když tak nevypadá. Kobylka je Floyd Rose – jedna z prvních – snímače EMG. Také vlastním jednu kytaru od kytaráře Zdeňka Macha, který udělal k mému javorovému krku korpus z topolu. Je osazena single coil snímači Texas Specials a má i aktivní elektroniku Power Pots, která zvýrazňuje střední frekvence a vytváří tak pěknou barvu zvuku. Nechtěl jsem místo mid-boostu humbucker, protože zvuk singlu je nenahraditelný. Kobylka je originál Fender a je tam ještě Fender roller nut, což je nultý pražec s ložisky. Ještě jsem si od Františka Furcha nechal postavit kytaru s užším krkem s nylonovými strunami. Do stavby akustických kytar se raději nepouštím.

Nejsem příliš vyhraněný, co se dřeva týká. Mám docela rád zvuk lípy, jelikož mám doma kytaru s lipovým korpusem a javorovým krkem. Také se mi líbí olše, kterou bych dal asi na Stratocastra. Tehdy to byla klasika. Jednou jsem si vyrobil kytaru z ovankolu a zněla, jako kdyby byla z palisandru. Takovýto palisandrový telecaster používal i George Harisson. Co se týče hmatníků, tak nejsem příliš vyhraněný. Míval jsem eben, ale líbí se mi i např. javor. Říká se, že celkový zvuk je pak průzračnější. Avšak já v tom takový rozdíl nevidím – to jsou takové řeči. Měl jsem staré dřevo. Získával jsem ho ze Slovenska, kde se v jedné vesnici dělaly dýhy. Měli tam zbytky a to byl např. mahagon, javor atd. A Zdeněk Macho je specialista na staré dřevo, takže od něj mám také pěkný starý kousek.

Když lidé zjistili, že dělám kytary a že to i hraje, tak se začali ptát. Udělal jsem kytaru např. Richardu Kybicovi, Balážovi z Elánu a kytaristovi od Petera Nagyho... Vyroběné kytary jsem značil logem AC.

Kytaru od Zdeňka Macha mám jen krátce, takže se bojím srovnávat. Ale již v této prvotní fázi hraje výtečně, takže nezaostává za originály. Moje vlastní kytara je, jak už jsem se zmínil, takový Les Paul, ale se šroubovaným krkem. Tady se nabízí srovnání s lepenými krky, které mají delší sustain (doznívání). U Les Paulů se dle mého názoru sustain projevuje při rychlých sólech – tóny se slévají.

Experimenty se snímači rád nemám, protože to stejně dělají prsty. Mohu kombinovat, jak chci, ale pak se zase vrátím k osvědčeným kombinacím. Je to částečně věc módy, protože když tady byly DiMarzia, tak tam všichni dali DiMarzia, když Seymour Duncan, tak...

Lidé se někdy ptají, na co to vlastně hraji, a dokonce po mně chtěli, abych jim jednu kytaru udělal. Jenže tou dobou jsem měl dobrou pódiovou sestavu, která hrála opravdu super, a oni si mysleli, že je to jen v té kytaře. Přitom to byla komunikace: prsty, kytara, aparát. Jednou ke mně dokonce přišel kytarista, který měl spoustu vynikajícího vybavení, a povídá: „Kurňa, ty tady máš takých pár krámů a hraje ti to daleko líp...“

Jednou jsem nahrával ve studiu venku a to byl zrovna v módě ten POD Line 6 (kytarový procesor z USA), tak jsem to nahrával přes něj do Pro Tools. Je to dobrá věc, i když je to takový chemik průzkumník. Dají se na něm vytvořit kvalitní zvuky, a to velice rychle. Avšak po následném srovnání s lampovým (elektronickým) kombem se zhrozíš, jaký je to „plastik“. Musí se s tím kombinovat. Například hodně kytaristů točí sóla na různé aparáty. Vezmou si dejme tomu Fender, Marshall, POD a pak to smíchají. Vznikají tím zajímavé kombinace zvuků.

V 80. letech jsem točil u nás např. v Mozarteu, ale moc to tehdy neuměli. Když jsme chtěli přimíchat na zpěv nějaký efekt, tak jim to zabralo hodinu. Dnes je to samozřejmě jiné a daleko profesionálnější.

Při výběru kytar je nejdůležitější ... (*tajenka - 8 nevyškrtaných písmen*). Musím mít dobrý pocit při hraní a musí se mi dobře držet. Nemám rád tenké krky, jako dělá Ibanez. Když tam něco skřípe, tak si to dokážu odstranit.

Výroba krku je jedna z nejtěžších věcí na elektrické kytaře. Nejdříve se sežene pěkný kus dřeva a vyřeže se tvar. Frézkou se udělá uprostřed drážka, kam se dá výztuha, a pak se přelepí palisandrem, ebenem, nebo se nechá bez hmatníku – prostě maple neck. Pak to chce hodně trpělivosti a je to.

Fotografie z archivu Miroslava Hynara.

<http://civopulos.webnode.cz/news/sam-sobe-kytararem-andonis-civopulos-muzikus-2002-10/> (Upravil sdur)

Více zde: <http://civopulos.webnode.cz/news/sam-sobe-kytararem-andonis-civopulos-muzikus-2002-10/>

Vytvořte si vlastní stránky zdarma: <http://www.webnode.cz>

Osmisměrka:

P	Ě	T	K	A	N	I	V	O	T	R	E	Č	I	D	L	O
R	T	K	R	O	K	Ý	R	T	S	Y	N	A	K	O	L	K
E	L	U	B	A	T	N	A	F	O	J	CH	K	L	I	P	R
J	A	D	V	K	B	D	I	N	N	Á	A	N	I	T	E	S
T	P	O	A	S	A	L	O	T	R	D	A	Í	K	E	Č	E
K	K	R	T	S	T	V	Ý	B	Ě	R	M	M	A	Z	I	K
N	A	P	O	R	Á	A	K	B	V	T	S	O	T	Á	V	S
G	R	N	Á	Č	É	L	V	A	O	I	Š	P	K	K	O	I
I	P	T	E	H	E	N	L	A	G	N	J	Z	A	R	V	T
S	A	K	Y	C	Í	Í	I	Z	Č	A	R	V	T	Y	O	S
E	T	Ě	L	Í	S	K	O	N	Z	U	M	E	N	T	L	H
D	Y	H	E	D	L	A	L	O	K	V	L	A	Č	U	O	K

AGAMA, ALDEHYD, BRÁCHA, CYKAS, ČERNOBÝL, ČERTOVINA, ČIDLO, DESIGN, DRTINA, FILTRÁT, HORKO, KANEC, KANYSTR, KARPATY, KAVKA, KLIKATKA, KLIPR, KLOKAN, KONZUMENT, LALOK, MOKRO, NARVAL, NEHET, NOVÁČEK, ODTOK, OKRSEK, OLOVO, ORTEL, OSADA, PEČIVO, PĚTKA, PREJT, PRODUKT, SETINA, STISK, SVÁTOST, ŠTĚTINKA, TABULE, TĚLÍSKO, TLAPKA, TRABL, TRÉNINK, VALNÍK, VĚRNOST, VSTAVAČ, VÝTKA, VZPOMÍNKA, ZÁKRYT.

Osmisměrku sestavila Zoja Chramostová

Ještě jednou Velký taneční orchestr Orlová a Wallero Combo

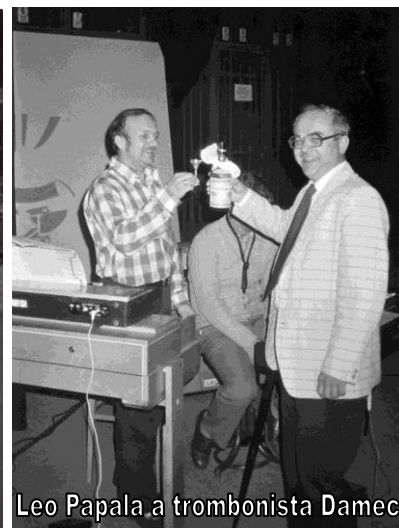
Ing. Vilém Macura

Stalmach, Papala

Stalmach, Papala

Leo Papala a trombonista Damec

Fotografie ze zkoušky VTO Orlová dne 11. května 1981.

Tato hudební tělesa si zaslouží více pozornosti. Byl to vrchol jedné hudební éry v Orlové. V obou seskupeních se sešli vynikající hudebníci, z nichž někteří hráli také v jiných poloprofesionálních kapelách, především v dechové hudbě Májovák. V Domě kultury města Orlová hráli pro vlastní potěšení hudbu, kterou milovali především a co se dělá z lásky, je nejlepší. Obě tělesa řídil a dirigoval Ing. Vilém Macura. Nejprve bylo Wallero Combo, které se rozšířilo na VTO Orlová. Na přehrávkách před kvalifikační komisí stabilně docílili maxima 110 procent. Někteří hudebníci hráli v obou tělesech. Ke konci 80. let se počet hudebníků zmenšoval, až bylo zase jen W-Combo. Na různých menších akcích, jako byly např. taneční kurzy, hráli třeba jen 3 hudebníci. Zajímavostí je kontakt Viléma Macury s Karlem Vlachem, kterého navštívil v Praze. S nástupem nové generace v 80. letech došlo i ke změně názoru na žánr hudby. Po předčasné smrti kapelníka v roce 1993 se kapely definitivně rozpadly.

O každém hudebníkovi z těchto kapel by se dalo zajímavě psát. Všichni byli dobří, např. Janas a Ševčík měli dříve svoje velké bandy, trumpetista Jiří Sklář hrával s Ríšou Kovalčíkem, Ing. Lata, MUDr. Chrobák a další se jim plně vyrovnali.

Zmínil bych se ale o jednom nenápadném člověku, který na fotografiích i v životě se nikdy neobjevoval v prvních řadách. Klavírista Leo Papala byl považován spoluhráči za vynikajícího jazzmana. Jeho styl hry byl podobný stylu Sira George Shearinga (1919 – 2011) a někteří ho přirovnávají co do mistrovství k Zbyškovi Brzuska, který hraje spíše stylem černocho Oskara Petersona (1925 – 2007). Brzuska stále ještě vystupuje. Můžeme ho mimo jiné pravidelně vidět se svou kapelou v Hudebním klubu Parník v Ostravě.

Leo Papala má synkopy v krvi. Spoluhráči si ho cenili hlavně při sólech, kdy byl o zlomek vteřiny před první dobou, což je základ swingové hry. To je dar od Boha, který nemá každý. Dnes hraje na piano doma v soukromí a kromě toho hraje na varhany při odpoledních mších během týdne v katolickém kostele v Orlové Městě. V roce 1969 Leo Papala a Zbyšek Brzuska spolu hráli na plese muzikantů okresu Karviná v Kulturním domě Dolu Gottwald v Suché (původně jáma František). Byl to band sestavený jen na tuto akci Jar. Janasem. Druhou polovinu večera hrála dechovka, sestavená taky z nejlepších hudebníků okresu jen pro tento ples. Dnes už nikdo neví, že Leo Papala taky hrával modern jazz v karvinské kapele ve složení Leo Papala piano, Otmar Petyniak tenorsaxofon, Uhlíř kontrabas, Pták kytara, Litvora a později Gurecký bicí.

VTO Orlová kolem roku 1980

Závěr týdne irské kultury v Ostravě byl skvělý!

Dílem náhody a dílem trochu štěstí jsem se poslední březnovou sobotu odpoledne octla na koncertě v nákupním centru Nová Karolína, kde hráli od 15 hodin svou hudební pozvánku na večerní galakonzert brněňští Dálach. Pětičlenná kapela hrající tradiční irskou hudbu ve složení kytary, housle, dřevěné flétny a bourán sklízela zasloužený potlesk a projevy obdivu. V originálních hudebních setech se střídaly rychlé instrumentální „pecky“ i tklivé irské balady v úžasném podání kapely s kytaristkou a zpěvačkou Michaelou Riedlovou, která posluchačům přiblížila i obsah každé písně: láska, emigrace Irů, krása přírody i hospodská tematika.

Neodolala jsem a navečer zamířila znovu na Karolínu, tentokrát do trojhalí. Kromě už zmiňovaných Dálach, kteří šestihodinový hudební maraton po šesté večer zahajovali, se představili irští Robbed & Lynched, pětičlenná tradiční irská folková skupina, pocházející z Droghedy. Ve složení: kytara, tenorové banjo, basová kytara, píšťala a housle zahráli moderní irský sound, tedy to, co běžně v Irsku můžete slyšet. Alespoň tak mě informoval můj syn, který v severoirském Belfastu žil a pracoval téměř sedm let. Publiku se Robbed & Lynched velmi líbili a některými skladbami ho doslova přiváděli do varu.

Třetí v pořadí, Tae Lane, byla irská čtyřčlenná skupina, která hraje směsici rock'n'rollu, blues a folku. Sestava kapely se skládá z akustické kytary, bicích, baskytary, píšťal, saxofonu a klarinetu. To byl nářez! Posluchači nešetřili potleskem, výkřiky i nadšeným pískotem.

Megakonzert uzavírali Cheers!, keltická folk-punková kapela pocházející z Česka. Ve složení akustická kytara, housle, akordeon, elektrická kytara, baskytara, bicí a příčná flétna to měli asi nejtěžší – část posluchačů už před půlnocí odcházela, možná i proto, že Cheers! přece jen zcela nedosahovali úrovně předchozích skupin. Je určitě náročnější, když se sehrává sedm muzikantů, než pět, nicméně i od Cheers! jsme slyšeli dobrou muziku.

Na závěr snad zbývá dodat, že všechna sobotní vystoupení byla zdarma, přestávky mezi jednotlivými kapelami velmi dobře vyplňovaly taneční skupiny s irskými tanci. A také, že kromě mnoha sponzorů podporuje týden irské kultury i Město Ostrava. Díky, a příští rok koncem března zase nashledanou!

Zoja Chramostová

MDŽ 21. března 2015

U mikrofonu „Miro“ Koláček.

Po Mirkovi zpívá jeden z hostů.

K bicím zasedl Holtzer junior.